

Hän kulkee yksin hangessa Paljain varpain ja paljain päin Pikku pirulaiset kiertelevät häntä
Pilkkaavat ja nauravat Tanssivat piirissä hänen ympärillään Tönivät hänet kumoon Naamalleen
lumeen Kiipeävät puiden oksille Ja ravistavat lunta hänen niskaansa Marmorikasvoinen
ylipapisto Suuret neuvonantajat Valkeiden naamioiden takana Näkevät hänet huonosti
Vääristävän sumun lävitse Eivätkä huomaa Miten usein hän kaatuu Hän joutuu itse menemään
Erään heistä luokse Ja huutamaan "Näetkö minua!?" Hahmo riisuu naamion kasvoiltaan
Hymyilee ja laskee lämpimän viitan Palelevan poloisen harteille Vielä kerran koittaa kesä Ja
silloin Pikku pirulaiset Haastetaan luomaan Lämpimiä ja viisaita sanoja Jos he eivät siihen pysty
He joutuvat itse vuorostaan häpeään